

ret, derfor tilstrækkelig kan vorde anseet, og Undersaatterne befriede fra nye Processer ved Under-Retterne at udholde, saasom sligt udmatter den Fattige og alene hensigter til hans Fortrykkelse.]

28. [Procuratorerne skal idelig være tilstede, saalænge de Sager, som de under Hænde have, ere opslagne, paa det de, naar Sagerne paraabes, sig for Retten kan fremstille og der deres Sager procedere; men dersom nogen af dem paakommer en hastig Svaghed, haver han det for Justitiarius strax at tilkiendegive, da der efter Sagens Vidtløftighed, som skal ageres, gives een eller flere Dages Dilation; Dog skal enhver Procurator tiltænkt være at have korte og tydelige Extracter af deres opslagne Sager færdige, og med Beviserne saaledes bilagte, at en af de andre Procuratorer, efter den givne Dilation og Advarsel fra Justitiarius, dermed kan gaae i Rette; Til hvilken Ende Procuratorerne, naar de sig nogen Sag antage, skal forene sig med deres Principaler, om hvilken Procurator Sagen i saadan paakommen uformodentlig Svaghed skal overleveres til. Forseer sig nogen herimod, skal han bøde til vor Frelseres Kirke efter Høieste-Rets Sigtelse.]

29. [Ingen Part eller Procurator maa fordriste sig til at denigrere eller med ufine, ubeqvenne og ærerørige Ord at beskiemme enten Dommerne eller andre, mindre beskyldte nogen for vitterlig Uret, uden at han det skielligen kan bevise. Skulde nogen sig herimod forsee og tilsidesætte den Ærbødighed, som han Kongen i Høieste-Ret er skyldig, straffes han paa Penge 50, 100 og flere Rdlr, eftersom Forseelsen er til; og hvad saaledes forefalder, medens Sagen ageres, skal Justitiarius tilholde Secretairene, som protocolle-re, aparte at tegne og erindre, førend i Sagen vortes.]

30. [Procuratorerne skal befytte sig paa, kortelig og tydelig at fremføre deres Sager, uden at bruge nogen Raisonnering, som ej er grundet paa Loven, mindre understaae sig, at forklare Kongens Lov, hvilket han sig alene vil have forbeholdet, i hvad Tilfælde det og være kan, ej heller maae de allegere andre Rigers og Folkes Statuta og Love, uden i de Tilfælde, hvor Høieste-Ret finder det uomgiængelig fornødent, saasom i de Sager, der reise sig af det, som paa fremmede Steder er contraheret; men de skal lade sig dermed nøie, at de korteligen andrage Anledningen til Sagen, og gjøre beviislig af Documenterne

det, deres Principaler enten søge, eller beskyldte en anden for, eller hvorudi deres Principaler uretellig søges eller beskyldes, og derpaa gjøre deres Irettesættelse. I det øvrige skal Procuratorerne og alle andre Vedkommende nøie iagttage alt, hvis dem i Høieste-Rets Patent foreskrevet er eller herefter foreskrevet vorder. Og skal i hver Sag af de i Retten Tilforordnede vortes, om Procuratorerne, i hvis dem anbefalet er, have forseet sig eller ej, og om de have forseet sig, hvor høi Straffen skal være. Naar ellers en Procurator i sin Procedure befindes at være vidtløftig med Personalia eller Dicentes, som ej Sagen egentlig vedkommer, med at interruptere Justits-Secretairen, naar han de til Sagen henhørende Documenter oplæser, eller foruroliger Contra-Partens Procurator med Indsigelser for Tiden, i hvis han efter hans Tour til hans Principals Tarv frembringer, hvilket alene confunderer Assessorerne; Saa tillades, at Justitiarius ham betimeligen advarer, enten ved Justits-Secretairen eller paa anden Maade, at han sig fra slig Vidtløftighed entholder.]

31. [Procuratorerne skal det ikke være tilladt at lade sig af Parterne vederlægge og betale de Mulkter, som de blot for deres egen Forseelses Skyld kunde af Høieste-Ret vorde tildømte at betale, og naar dem sligt overbevises, skal de være pligtig, det i saa Maade oppebaarne igjen at tilbagelevere, og desuden at betale dobbelt saa meget til Justits-Kassen. De skal ej heller paataage sig flere Sager, end de veed, at kan overkomme, og hvor der kan være nogen grundet Tvivl om, at deres Principaler ikke have givet Ordre til Sagens indstevning eller Fremførelse for Høieste-Ret, bør de enten med Fuldmagt legitimere sig, eller være ansvarlige til de Omkostninger, som Vederparten for Høieste-Ret kunde vorde tillagt. I særdeleshed bør de, naar de for nogen udenlandsk Mand gaae i Rette, forsyne sig med nøiagtig Caution af en vederhæftig Mand i Landet, som kan være ansvarlig til de ved Høieste-Ret tildømmende Mulkter og Omkostninger, naar Execution efter Høieste-Rets Dom fordres. De skal og ved enhver Sessions Begyndelse indlevere til Justitiarius en rigtig Fortegnelse paa de Sager, som dem af de litigerende Parter ere anbetroede, og ligeledes til Justitiarius skriftligen indgive, naar de forlange nogen Sag, hvori Anticipations-Bevilgning er forundt, paa Cartet anslagen, hvorefter den fornødne Anstalt til Sagerens Opslagelse skal vorde føiet.]